

Szent Rozália

Szent Rozália a 12. században élt normann nemesi családból származó szent volt, aki apja halála után a remeteéletet választotta, s 12 évet töltött egy kicsiny barlangban, teljes magányban.

Halála (1160) után közel ötszáz évvel, 1624 augusztusában találták meg a barlangja falára írt következő szöveget: “Én, Rozália, Sinibaldinak, Quisquina és Rose urának leánya, elhatároztam, hogy az én Uram, Jézus Krisztus szeretetéből ebben a barlangban lakom.” A szent halálát követően nem sokkal már el is kezdődtek a csodák, s a palermóiak gyakran imádkoztak hozzá közbenjárását kérve. Egyik fő csodatevése egy pestisjárvány megszűnése volt, mikor csontjait a városban körbevitték. A palermói katedrálisban Szent Rozália tiszteletének ugyancsak számos jelét láthatjuk. Rozália tiszteletét Eszterházy Pál nádor plántálta Grácon át hazánkba, amikor a Fraknó vára mellett húzódó hegység legmagasabb csúcsára építtetett (1666) Rozáliának szentelt kápolnát. Később aztán az egész hegységet szentünkéről nevezték el. Rozália a katolikus barokk népéletnek egyik legjellegzetesebb alakja, az egykorú járványos betegségek kiemelkedő hazai védőszentje.